

και με κλωτσιάς μās 'γκρέμισαν από τής σκάλας κάτω.
Τ' πράγματα ε' άνθρωπος εἰς τ' νεύρο του βλέπει...

Π.—Γιατί, μωρέ, δὲν φέρσαι 'στούς μάλους θῆως πρέπει;

Φ.—Βρὲ ἄρησέ με νὰ σοῦ πῶ...

Π.— Λέγε λοιπόν, κοπρήτη.

Φ.—Κατόπιν ἐκίνησαμε γιὰ τοῦ γαμπροῦ τὸ σπῆτι,
κι' ἄλλοι δεινὸν μὲ τὸ βρολλὶ τὸν κόσμο νὰ τρελλάνῃ
ὁ Γροβατικός βιολιτζής, ποῦ παίζει 'στὸ Γεράνι,
κι' ἔκει ποῦ ἐπερνῶσαμε ἀπὸ καρπούσας Στέππαις
εἶδ' ἑλοποῦται... Περικλῆ, μὴ ἀξέμασαν τῆς τσέπαις...

Π.—Ποῦ ναῦρης τέτοια θνεира εἰς τὸν 'Ονειροκρίτη!

Φ.—Μετ' εὐὸ πολὺ ἐφθάσαμε εἰς τοῦ γαμπροῦ τὸ σπῆτι,
καὶ τότε κάθε μαχαλᾶς 'σηκώθηκε 'στὸ πόδι
κι' ἡ πεθερὰ γιὰ τὸ καλὸ ἐσκόρπισ' ἕνα ρόδι,
καὶ εἰς τὴν νόση τ' γαμπρὸς τὰ ἄδρα του προσφέρει,
ἐνθ' ἑργύρω ἔχασκε τῆς ἀργοντίας τ' ἀσκήρι.
Κατόπιν του προσέφεραν εἰ συγγενεὶς καὶ φίλοι...
τὴ φέλλια κι' ἐνώτια κι' ἄδραμας ποικίλοι
καὶ σμάρραγοι καὶ σκάφηροι εἰς θήκας σκορπισμένοι
καὶ σὺλδοντες ἀμύθηστοι καθὼς καὶ μεθυσμένοι.

Τότε ποῦ λῆς κι' ὁ Μπουλκιδῶ προσήλθε παραχρῆμα
κι' ἕνα καινόριο ἔθωσε 'στὴν 'Αλεξάνδρα κτήμα,
'στὸν Βασιλέα δεύτερο καὶ τρίτο 'στὸν κουμπέρο,
εἰς τὴν Τοαρίνα τέταρτο καὶ πέμπτο εἰς τὸν Τοάρο,
ἐφ' ᾧ κι' ἰππότης ἔγινε τῆς *Στρογγυλῆς Τραπεζῆς*...

Π.—Παρατηρῶ, βρὲ Φασουλῆ, ἐν ὅ καίκοις πῶς παίζεις...

Φ.—Ἐγὼ αὐτὰ τ' ἀλλέκοτα τὰ εἶδα 'στ' ἑνεῖρο μου
καὶ σοῦ τὰ λέγω μοναχᾶ, πείραγμα τοῦ δρόμου,
γιὰ νὰ γαιμίσῃ ὁ Σουρῆς μὲ ἐλ' αὐτὰ τὸ φύλλο
καὶ δοκιμάσ' ἡ βράχη μου τὸ τακτικὸ τῆς ἔξολο.

Π.—Λοιπόν;

Φ.— Ἐλγῆθην καλά καὶ χρόνους Μαθουάλα
καὶ τὸ ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
καὶ ὄτερα ἐβύγαμε μὲ δακρυσμένα μάτια
μαζ' μὲ τῶσα θηλυκὰ κι' ἀθάνατα κομμάτια.
'Ἐγὼ δὲ τότε ἀσπασθεῖς τὴν χεστρά τῆς Τοαρίνας
ἐξήγησα τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθω εἰς 'Αθήνας,
κι' ἔκεινι μου ἔχρισε γεμάτο πορτοφῶλι...
τοιαῦτα, φίλε Περικλῆ, τὰ ἐν τῆ Πετροῦπόλει.

Π.—Τελείωσε;

Φ.—'Ακόμη, βρὲ...

Π.—

'Ἐμπρὸς λοιπόν, σκατήτη.

Φ.—Μὴ βιάζουσαι, βρὲ Περικλῆ, σὰν χήρα 'στὸ κρεβάτι.

Π.—Μὴ τρέχει τὸ ἀριστοτερεὸ καὶ τὸ δεξιὸ μου χέρι
κι' ὄσαις φυλαῖς δὲν σούδωσαν ἔκειν' οἱ Γροναθῆρα
εὐὸ βεβαῖο πῶς δὲ τῆς φᾶς ἀπ' τὰ δικὰ μου χέρια...

Φ.—Ἐνθ' ποῦ λῆς ἐπέγγαμε 'στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια,
ἐνθ' μακρόθεν ἦκουες νὰ φᾶλ' ἡ κουκουδάγια,
ἐγὼ δὲ μόνος ἔμενα εἰς τὴν ὄδον Μοροκάγια,
καὶ τὰ καντόλια ἔδοσαν καὶ οἱ φανοὶ κι' οἱ λύχνοι,
ἀόρατος Μηθενιότης ὀδοῦσις μου ρίχνει,
καὶ μὲ αὐτὸ ἐπίταξα 'φηλὰ εἰς τὸν ἀέρα

καὶ ἀναυλα σὲ μὴ στυγῆ μ' ἔτιναξ' εἶδὼ πέρη,
κι' ἔμπρὸς σου πάλιν ἐργομα σκυφτός καὶ κακομοίρης
καὶ σήκωσι τὸ ἔξολο σου ἀμύσιος νὰ μὲ βεργῶ.

Π.—Γιὰ ἐλ' αὐτὰ ποῦ μωβλάρας, βρὲ Φασουλῶν σαλιάρη,
μολῶν λαθ' ἔστη βράχη σου ἀτρέπτακο στηλιάρη

Καὶ ἄλλαις ποικίλαις, μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελταίς.

'Ἐκ τῶν Καταστημάτων τῶν τοῦ Κωνσταντινίδου,
ὅπου δὲν παθεῖ τόσα βιβλία νὰ ἐκείδῃ,
ἐβήγα μέγας Ἄτλας καὶ Γεωγραφικός,
θαυμάσιος τὸ εἶδος καὶ δὴ μοναδικός,
ἐξεργασθεῖς ἐντέχνως κι' ἐν πάσῃ ἐνταλαίᾳ
καὶ χρήσιμος τὰ μάλα δι' ἕλα τὰ Βυζαλεῖα.
'Ἐντὸς αὐτοῦ ὁ κόσμος κι' αἱ κλασικαὶ Ἀθῆναι
καὶ ἀπεριωμένοι 'στὸν Βασιλέα ἔγιναν,
ὅστις τὸν ἀπεβέβηχ' καὶ δι' ἐπιστολῆς
κι' ἐκ νέου ἐδεξάθη Ἀνέστης ὁ πολὺς.

Κώδης τοῦ χαρτοστίμου ὑπὸ τοῦ Φιλαρέτου
μετὰ φιλοκαλας καὶ τύπου ἐξαρτέτου.
Καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον παντὸς ἀς γίνῃ κτήμα
καὶ ὁ καθεὶς ὀφείλει τὸν Κώδηνα νὰ μάθῃ,
διότι ἄνευ τούτου δὲν γίνετ' ἕνα βήμα
καὶ χάνει τὸ νερὸ του, τ' αὐτὰ καὶ τὸ καλῆθ.

Περὶ Ἐρωτοκρίτου μεγάλη πραγματεία
τοῦ Γράνηρου τοῦ φίλου μὲ γνῶσι καὶ μὲ νοῦ,
μὲ τόσας σημηώσιος κι' ἀνέκδοτα παντοῖα
πρὸς τέρψιν τῶν λογίων καὶ ἔλων τοῦ κοινού.
'Ἐντὸς μικροῦ ἐκείδεται καὶ ἔλων τὸ βιβλίον
μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων καὶ γλωσσικῶν σχολίων.

'Ἐτὴν Ζάκυθοι ἐκείδεται καὶ πάλιν τακτικῶς
τῶρατον περιοδικῶν *Ἐνθὸν Ποιητικῶς*.

'Ο Παπανικολάου, ὁ Γεωργῆς ἐπληθῆ,
τοῦ Ἐπισκοπᾶτος μύστις κι' ἀσκήτικο παιδί,
μέσα 'στοῦ Ἰουνίου τῆ λαοῦ καὶ τῆ ἔσστη
τὴν γενικὴν ἐσγάτως ἐξέτασαν ὑπέστη...
καὶ τὰ φίλᾳ τῶν φίλων ἐδέχθη τὰ θερμότερα
καὶ οἱ καθηγητὰ του τοῦ ἔπαιν κι' εἰς ἀνάστη.

'Ἐκεινο τοῦ Πολίτου τὸ νέον Λεξικόν,
τοῦτέτοι τὸ μέγαν Ἐγκυκλοπαίδεικόν,
κατήφορο ἔπηρε κι' εἰς ταύχῃ προσέδεις
καὶ καθ' ἑκάστη πληθὸς συνδρομητῶν μοιζούει.
Καὶ ἄλλοτε σὰς εἶπα καὶ σὰς τὸ λέγω πάλιν
πῶς συνδρομῆν εἰς τοῦτο ὀφείλετε μεγάλην.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέστη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τὸ νοδοχεῖον Ἐοθῆ, — ὅπου 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ἔξοδι,

μὲ Χρυστὸν μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλα ὀικοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄδρα, — πούταν ἄλλοτε μαρμῆ.